

[Paul Holt.]

kommer det mig, at der er en ikke ringe Modsætning mellem den højtærede Statsminister og den højtærede Udenrigsminister.

Med Hensyn til den højtærede Udenrigsministers Indlæg vedrørende det sydslesviske Spørgsmaal vil jeg tillade mig at bemærke, at den første Halvdel, om jeg saa maa sige, var en meget kraftig Redegørelse for, i hvilken Udstrækning den Politik, man har arbejdet paa paa Grundlag af Oktobernoten, er mislykkedes. Den højtærede Udenrigsminister talte om, at Inddelingen dernede i Länder, derunder Oprettelsen af Land Schleswig-Holstein, kun skulde betragtes som en midlertidig Foreteelse, et Provisorium, men man kan dog ikke lade være at bide Mærke i, hvor sikker en Kurs der føres i den Retning. Den højtærede Udenrigsminister gjorde ogsaa selv opmærksom paa, at det var meget usandsynligt, at man kunde opnaa Besættelsesmyndighedens Sanktion af en administrativ Deling mellem Slesvig og Holsten. Det forekommer mig, at den højtærede Udenrigsminister i denne Sag anlægger en noget teoretisk Betragtning. Rent teoretisk er det rigtigt, at de Ordninger, der er truffet, er midlertidige, men rent praktisk er det saaledes, at der i disse midlertidige Ordninger er givet en Anvisning paa, hvad der skal være den blivende Ordning. Og naar det viser sig, at Adskillelsen mellem Slesvig og Holsten af den højtærede Udenrigsminister betegnes som meget vanskelig at gennemføre, maa man stille det Spørgsmaal: Hvad agter man da saa fra den danske Regerings Side at gøre for at faa gennemført dette Krav?

Vi fik at vide, at der var store Vanskeligheder forbundet med at faa det danske Skolearbejde i Gang, at disse Skoler ikke kan blive oprettet, skønt der er almindelig Interesse derfor. Ogsaa paa dette Punkt kan man pege paa, at den Politik, der hidtil er ført, er slaaet fejl.

Man kan pege paa Flygtningenes Bosættelse. Den højtærede Udenrigsminister har netop oplyst, at der nu sker dette, at 100 000—120 000 Flygtninge skal have fast Bopæl dernede, og at en almindelig Udstykning af Jorden til Fordel for disse Flygtninge skal finde Sted. Saa maa man sandelig spørge: Hvorledes vil det saa gaa med den danske Befolknings frie Liv dernede? Det ødelægger,

som jeg sagde før, Mulighederne for denne Afstemning ad Aare, som man ellers taler om, det vanskeliggør i allerhøjeste Grad den frie Kappelstrid, som man ogsaa fra anden Side har talt om er nødvendig, noget, vi skal gaa ind for, noget, vi skal fremme. Vi kan se af hele den Administration, der er i Gang dernede nu, hvad man fra tysk Side tænker sig med Hensyn til demokratiske Rettigheder.

De Kendsgerninger, den højtærede Udenrigsminister har nævnt, er heller ikke bestridt fra nogen Side her i Salen i Dag. Vi hører, hvorledes den sydslesviske Forenings Ret til at opstille til Valg kun er af meget begrænset Natur og kun har Gyldighed for et enkelt Valg. Den højtærede Udenrigsminister meddeler, at vor Regering følger denne Sag med Opmærksomhed, gør Henstillinger, men alligevel er det Resultat, der foreløbig er naaet, meget ringe. Vi hører om Vanskelighederne for den danske Bevægelse, naar den søger at gøre sig gældende over for de tysktalende, tysklæsende i Form af et dansk Blad. Vi faar tegnet et meget mørkt Billede af hele Stillingen dernede. Samtidig fremhævede den højtærede Udenrigsminister, at vi havde god Tid til at overveje vor Stilling i Forbindelse med Tysklands endelige Ordning, fordi det vilde vare længe, før denne Ordning kom i Stand, men disse to Ting staar jo i Modsætning til hinanden. Naar man ser, at den Politik, man er gaaet ind for, møder overordentlig store Vanskeligheder, saa forekommer det mig at være ejendommeligt, at man samtidig kan sige, at vi har god Tid. Det er rigtigt, at Sydslesvig ikke er et Verdensproblem, det er et Problem, der angaar os, det hører ikke til de store Spørgsmaal; deri har vi ogsaa Forklaringen paa, at de Store paa Forhaand ikke møder med særlig Interesse over for det, men maaske er der en Mulighed til Stede for, at vi kan faa vore Synspunkter fremmet, netop fordi de ikke strider mod Stormagtsinteresser.

Den højtærede Udenrigsminister har nævnt, at Mindretalsbeskyttelse ikke er helt uden Mulighed, og den højtærede Udenrigsminister nævnte som Eksempler Fredsslutningerne med Finland, Bulgarien og Italien, hvori der er lovet almindelige borgerlige Rettigheder, og for Italiens Vedkommende, at det tyske Mindretal i Sydtyrol har faaet visse særlige Rettigheder. Med Hensyn til de